

Arrest

nr. 123 827 van 13 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijk Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2014 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 november 2013 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, daar geen buitengewone omstandigheden voorliggen. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Tevens op 12 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld: *“Het middel lijkt ongegrond.*

“De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de “Wet van 29 juli 1991” wordt niet aangetoond.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting.

Verder dient erop gewezen te worden dat in de eerste bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De verzoekende partij geeft niet concreet aan op welke elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan, omtrent welke elementen geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd en omtrent welke elementen niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhaalt, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Daar waar de verzoekende partij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich ook hier beperkt tot een theoretische verwijzing en wordt bovendien benadrukt dat de bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen (in casu de regularisatie van haar verblijfssituatie), die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokkene, zodat de verzoekende partij de hoorplicht als deel van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kan aanvoeren.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ook in dit kader beperkt de verzoekende partij zich hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting. Daarnaast dient, daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, te worden opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing een beslissing is waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval

onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij een heel hechte relatie onderhoudt met haar familie, dat het quasi onmogelijk is een gezinsleven op te bouwen in India, waar zij geen familieleden meer zou hebben en dat zij wordt losgerukt uit haar familie- en vriendenkring, zonder deze loutere beweringen te staven met enige vorm van bewijs. Met dit betoog geeft de verzoekende partij niet in concreto aan dat er in casu hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Met betrekking tot het privéleven voert zij geen andere elementen aan. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij voert geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 februari 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 maart 2014 staat het volgende vermeld: "De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de wettelijke samenleving, afgesloten op 14 oktober 2013, waardoor er een schending is van artikel 8 van het EVRM. Er is tevens sprake van onzorgvuldigheid: zij heeft tweemaal een aanvraag artikel 9ter ingediend omwille van hepatitis C en vergevorderde levercirrose en de onmogelijkheid tot behandeling in haar land van herkomst. Ze heeft dus wel belang, want het bevel brengt rechtsgevolgen met zich mee. De zorgvuldigheid en de motiveringsplicht zijn geschonden. De verwerende partij verwijst naar haar nota."

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting wijst op de door haar op 14 oktober 2013 afgesloten wettelijke samenleving en de twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van onbepaalde datum, merkt de Raad op dat deze elementen noch in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch in het verzoekschrift werden aangevoerd. Hierbij dient te worden herhaald dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie uitmaakt en dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, reeds in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, en de Raad kan dit ook niet vaststellen, dat bovenvermelde elementen niet reeds in de verzoekende partij haar verzoekschrift konden worden ontwikkeld. Deze elementen kunnen derhalve niet dienstig slechts voor het eerst worden opgeworpen op de terechtzitting naar aanleiding van de vraag tot horen. Louter ten overvloede weerlegt de verzoekende partij met een loutere verwijzing naar een wettelijke samenwoning de grond van de beschikking niet, met name dat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen,

daar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er ernstige hinderpalen bestaan die de uitoefening van het gezinsleven in het herkomstland onmogelijk maken. Ook wat betreft de vermeende onzorgvuldigheid van de verwerende partij omtrent de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat de aanvragen daterend van voor de bestreden beslissingen reeds werden afgesloten door middel van respectievelijk onontvankelijkheids- en ongegrondheidsbeslissingen.

Waar de verzoekende partij aangeeft een belang te hebben bij het bevel om het grondgebied te verlaten omdat dit bevel rechtsgevolgen met zich meebrengt, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met deze uiteenzetting de grond van de beschikking niet weerlegt. De beschikking is immers niet gegrond op het vaststellen van een gebrek aan belang, doch wel op het gegeven dat de verzoekende partij geen middel heeft ontwikkeld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij betwist, laat staan weerlegt dit gegeven niet.

Gelet op bovenstaande, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting dertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET